Virágzó ipartelepek — Kanada jégmezőin?

Megszoktuk már, hogy a tudomány könnyedén tulteszi magát a mindennapi életben lehetetlennek tartott dolgokon és napról-napra a regényirók képzeletét megszégyenitő megállapitásokkal, felfedezésekkel és találmányokkal ejti bámulatba a világot. A modern élet tele van a technika és a tudományos kutatás legképtelenebb ellentmondásaival. A tudomány fénysugárrá változtatja a hangot és hallhatóvá a szineket, meleggel hüt s átlátszóvá teszi az átláthatatlan testeket. A legujabb és legelképesztőbb ellentét: a hideg, a jég, mint hajtóerő, mint a meleget adó, mozgást termelő villamos áram forrása.

Ennek a "képtelen" gondolatnak Barjot francia fizikus a szülőapja, aki már esztendők óta hirdeti, hogy az emberiség egyik legsürgősebb feladata az északi és déli sarkvidék iparositása. Közzétett számitásai szerint, melyeket a tudományos világban most nagy érdeklődéssel tárgyalnak, semmi akadálya sincsen annak, hogy a Sarkok hidegével gépeket hajtsunk és hatalmas gyártelepeket rendezzünk be a végeláthatatlan hó- és jégsivatagokon.

A HŐMÉRSÉKLET KÜLÖNBSÉG AZ EMBER SZOLGÁLATÁBAN

De hát hogyan lehet hideggel gépet hajtani? Hiszen ez ellenkezik a tudománynak azzal a tételével, hogy hőenergia csak magas hőmérsékleten hasznositható. Csak meleggel, például forró gőzzel, vagy meleg levegővel járathatunk gépet, a hidegnek nincsen semmiféle gépet mozgató hatása ...

Barjot szerint azonban nem is szó szerint kell értelmezni a dolgot. A helyzet valójában az, hogy a gépezet két elkülönitett részében uralkodó hőmérséklet-különbség az, ami tulajdonképpen munkát végez. Ez bizony kissé nehezen érthető, de a föltaláló egy közismert példával igyekszik megvilágitani a helyzetet. Egy köbláb nyugvó viztömegből édeskevés hasznunk van, de ha ugyanez a köbláb egy száz láb magas sziklafalról zuhan alá a fal tövében fölállitott turbinára, már forgatni tudja azt és hasznos munkát végezhet. Minél magasabbról zuhan alá a vizesés, azaz minél nagyobb a vizfolyás magasság különbözete, annál nagyobb lesz a turbinában kifejtett erő.

Hasonlóképen a gőzturbina erőkifejtését is voltaképen az a hőmérsékleti küjönbség szabja meg, ami a kazán és a sürito között fönáll. A kazánban gőz fejlődik, átáramlik a turbinán, forgásba hozza, majd a süritőben lehül és vizzé csapódik. Minél nagyobb a hőfokbeli eltérés a kazán és a sürito között, annál kedvezőbben dolgozik a gép. Innen van, hogy a kazánban forró, több száz fokos, tulhevitett gőzt igyekszenek fejleszteni, a süritőt ellenben minden módon hütik, hogy hőfoka minél alacsonyabb maradjon.

GÉPEKET HAJT A — HIDEG!

Ha már most — mondja a francia tudós — keresztül tudjuk vinni, hogy a sürito hőmérséklete mélyen a fagypont alá kerüljön, akkor a kazánban is sokkal hidegebb gőzöket fejleszthetünk, hiszen csak a hőmérséklet különbség fontos. És ezen alapszik a nagyszabásu sarkvidéki erőmü gondolata.

A sarki tengerek jelentős részét állandóan jég boritja. A jég magábagyüjti a napsugarakat, ugyhogy az alatta lévő tengerviz hőfoka állandóan fagypont körüli. Viszont a jég felett, a szabad levegő, csontfagyasztóan hideg; átlagban 0 fok Fahrenheit hőmérsékletü. Ez a hőfok-különbség már elegendő arra, hogy gőzturbinákat hozzon mogásba.

A feltaláló terve már most az, hogy a jégtakarón keresztül csöveket mélyeszt a tenger melegebb vizébe és fölszivattyuzza egy kazánba. A kazán azonban viz helyett egy "bután" nevü vegyülettel van töltve, mely már fagypont alatt 20 fokon forr, a 25-30 foknál melegebb viz hatására tehát szinte robbanásszerüen megindul a gőzképződés.

Ennyi az egész. Minél hidegebb a sarki levegő, annál jobban dolgoznak a gépek s ezért mondhatjuk átvitt értelemben, hogy a turbinákat a 'hideg' hajtja. A helyes megállapitás azonban az, hogy a hajtóerő voltaképpen a napsugaraknak a tengervizben elraktározott hőenergiájától származik.

Ha a terv a gyakorlatban beválik, megér minden költséget, mert az északi sarkvidéken még sokmillió négyzetmérföldnyi érintetlen terület hever, telve a legértékesebb bányászati kincsekkel, melyek kiaknázását a sarkvidéki erőmüvek rendkivül megkönnyitenék. A tervek szerint a közeljövőben elsősorban Észak-Kanadában s Szibéria északi részében, Alaszkában, Izlandban és Grönlandban létesülnének jégerőmüvek. A titokzatos jégvilág tehát, ahol már annyi kutató szenvedett az emberi haladás érdekében vértanuhalált, néhány évtized mulva a Föld egyik legnagyobb iparvidékévé alakulhat.

Asszonyoknak

ELÁRULJA A SZÉPSÉG TITKÁT EGY HIRES ANGOL SZINÉSZNŐ — SIKERREL MÜKÖDIK A WINNIPEGI KÉZIMUNKA KLUB —

Végre egy józan női hang a szépségápolás terén!

Olyan valaki mondta meg a véleményét, akinek hinni kell. Az illetőt Frances Daynek hivják, London neves s talán legszebb szinésznője, aki világtekintély a szépség terén.

Frances Day, a "szőke csoda" habszerü, szinte átlátszó bőrével, hajlékony, de nem törékeny karcsu, de nem fogyasztott alakjával, élő példája a modern sportszépségnek.

— Ha egy mai nő — mondotta — szó szerint vesz minden tanácsot, amit kap, akkor aligha lesz ideje mással is foglalkozni, mint önmagával. Jelszavak serege üldözi és alig tudja megőrizni józan eszét, hogy valóban szép lehessen.

— A szépség alapja — egészség! Az egyszerü és legfontosabb tanács a nő számára tehát: egészségét megőrizni! Az egészség törvénye pedig nem mondhatja hogy éhezzünk, állandó izgalomban és gyötrelemben éljünk!

— Kezdjük csak a reggeli tor nagyakorlattal. Ezeket általánosságban nem lehet előirni. Az egyik nőnek ez a gyakorlat való, a másiknak — éppen az ellenkezője. Hogy mi kell neki azt mindenki maga érzi a legjobban. A tornának nem szabad — kimeritőnek lennie s fáradtsággal befejeződni. Ez az öröm és a frisseség gyakorlata. Nincs szükség a különböző testmozgások százaira, csupán annyi hajlásra és lendületre, amennyit a test maga megkiván!

Ezután következik a reggeli, helyesebben: a napi diéta első problémája. Itt mostanában beledobtak egy szót a szegény nő életébe, amely megkeseriti az életét. Ezt, hogy — vitamin! Ma minden nő arról beszél, hogy szabad-e ezt vagy azt, ennyi avagy annyi, ilyen vagy olyan vitamint ennie! A sok rendszabály eredménye azután az éhezés. Szerintem: ez a legnagyobb őrültség.

— Ez a jelszó, hogy: diéta — nem jelent éhhalált. Nem tanácsos nekiindulni a napi munkának teljesen üres gyomorral. Amikor reggel felkel az ember, a szervezet megnyugodott, friss, tehát a gyomor is friss és — üres. Ami annyit jelent, hogy táplálékot kiván! Mi legyen a reggeli étlapja ... Lehetőleg gyümölcs, ám nem szabad megvetni a halat, tojást sem — ha telik miből.

Szabad kávét és teát is innunk, csak nem tul sokat. A hideg vizet, mint italt, mindenek fölé kéll helyeznünk.

— Ami pedig a testgyakorlatot illeti a legjobb a séta! A nő táncoljon is, ez kitünő testgyakorlat és alkalmas arra, hogy kecsességet tanuljon, de ne táncoljon éjfél után!

— Végül — szerintem — a legfontosabb szépségtanács: korán feküdjünk le és legalább 8 órát aludjunk! A szépség: helyes és józan arány az egész életben.

•

Mint már jeleztük, a winnipegi "Magyar Nőszövetség" kézimunka-összejöveteleket rendszeresitett, melyek során a magyar asszonyok tehetségét igyekszik a lehetőségek szerint gyümölcsöztetni. Az eszme élet revalóságát mi sem bizonyitja jobban, mint hogy a mult szerdán Schefbeckné, Bérczy Sarolta diszelnöknő otthonában szép számmal jelentek meg mindazok akik lelkesednek a magyar nő egyik legnagyobb ékessége: a kézimunkázás iránt. Nemcsak a régi tagok jelentek meg Istvánffy Zoltánné vezetésével, hanem ujak is csatlakoztak a mozgalomhoz, mely immár az angol kézimunka-kedvelőket is vonzza.

A "Manitoba Handicraft Guild" is képviseltette magát ez alkalommal s Mrs. England, valamint Mrs. Launt nagy érdeklődéssel vegyültek a magyar asszonyok közé s a Guild értékes kiállitási anyagából is mutattak be néhányat.

Külön ki kell emelnünk, hogy az ifjabb nemzedék is határozott vonzódással figyeli ezeket a kézimunka-összejöveteleket ugy hogy a jelenlevők elhatározták, hogy külön ifjusági csoportot alakitanak, mely előreláthatólag szombat délutánonként igyekszik majd elsajátitani mindazt a hasznos ügyességet, amiért a magyar asszonyokat méltán megcsodálják szerte a világon.

A Nőszövetség legközelebbi kézimunka-összejövetelét szerdán, október 25-ikén tartja a Zimmerman-féle teremben (298 Main St. emelet) este 8 órai kezdettel. Ez alkalomra nemcsak szivesen lát a Nőszövetség minden kézimunka iránt érdeklődő magyar asszonyt, hanem kéri is, hogy a Handicraft Guild november 7-ikén, az Eaton áruház 7-ik emeletén rendezendő kiállitására szánt gyüjteményüket is hozzák magukkal. Azokat is szivesen látják, akiknek nincs módjukban a kézimunkázáshoz szükséges anyagot beszerezni, mert hiszen a Nőszövetség diszelnöknője annyira szivén viseli a mozgalom sorsát, hogy ezekről máris gondoskodott.

BEKÜLDTE MÁR ELŐFIZETÉSÉT?! AJÁNLOTTA MÁSOKNAK IS LAPUNKAT?

Népszerü a „magyar" YMCA Montrealban

A "Young Men's Christian Association" 183 St. Catherine Street East alatti székházában szorgalmas magyar munka folyik. Mint már emlitettük, több honfitársunk tanul angolul a szakemberek vezetése alatt álló nyelvtanfolyamokon. Hetenként kétszer tartanak órákat ugy a haladók, mint a kezdők számára.

Pénteken este közérdekü előadások, mozgó- és állófényképbemutatók, szombaton este pedig társas összejövetelek, tánc és zene teszik élvezetessé a tagok életét. Szerda esténként az Alexander iskola tornatermében nagyban folyik a testedzés, sőt legujabban elsősegély-nyujtást és életmentést is tanulhatnak az ily tanfolyamra jelentkezők.

Örömmel állapithatjuk meg, hogy a montreali magyarság mind lelkesebben veszi ki részét a YMCA munkájából és amellett hogy hasznos ismeretekre tesz szert és nemes szórakozással tölti idejét, egyuttal öregbiti fajunk hirnevét Kanada legnagyobb városában, mely a magyarlakta telepek között is első helyen áll.

Oláh György.

Tevékenykednek a wellandi reformátusok

Örömmel adjuk hiveink a Presbyterian Church kötelékébe tartozó egyházunk barátai tudtára, hogy mükedvelő gárdánk Pajzos Bertalan rendezése alatt október 22.-én, vasárnap este, a Református Otthonban szezonnyitó szinelőadást tart. A darab egy szórakoztató 3 felvonásos vigjáték, "Egy kis senki", melyben a gárda régi, tehetséges mükedvelői szerepelnek. Pajzos Bertalan, ki már évek óta szórakoztatja szinházi közönségünket kitünő alakitásaival, szintén játszani fog.

Október 28-án, szombaton este, Nőegyletünk álarcos bált rendez, szintén a Református Otthonban. A zenét fiatal hegedümüvészünk, Takács Pista és bandája szolgáltatja. Erre a mulatságra tisztelettel meghivjuk a környék magyarságát is.

A Nőegylet már hónapok óta hirdetett nagy bazárját, november 2, 3 és 4.-én tartja a Református Otthonban. Az értékes nyereménytárgyak kihuzása az utolsó este, szombaton, 10-kor megy végbe. Mint a multban, ugy most is, a bazáron csakis értékes és használható tárgyakat sorsolunk ki, vagy adunk el. A közmondás azt tartja: 'Aki mer, az nyer'! Tehát ezen a bazáron is inkább a merők nyerhetnek majd.

Október 29-én ugy Wellandon mint Port Colborneban, az istentiszteletek reformációs jellegüek lesznek a reformáció ünnepe alkalmából. Ujbori urvacsoraosztás november 12.-én lesz. Wellandon délelőtt 9-kor, Port Colborneban délután fél 2 órakor.

Nagy Ferenc lelkész.

A „Kanadai Magyar Ujság" angol leckéi

MIRŐL AKAR OLVASNI ANGOL LECKÉT? — TUDASSA A SZERKESZTŐSÉGGEL!

How are you going back?	Hau ár ju góing bek?	Hogyan megy vissza?
I am to "beat" my way	Áj em tu "biit" máj vé	Majd ugrom ("ütöm az utat")
Do you mean you will "ride the rods"?	Du ju miin ju vil "rájd di radsz"?	Csak nem érti ez alatt, hogy tehervonatra kapaszkodik?
I have to, not having any money	Áj hev tu, nat heving eni mani	Kénytelen vagyok, nincs pénzem
Yes, railroad fares are too high	Jesz, rélród feersz ár tuu háj	Igen, a vasuti jegy tul magas
I cannot afford even the bus	Áj kenat eford ivn di basz	Még autóbuszra sem telik
And then there is no transcontinental system	End den deer iz nó trenszkantinentl szisztem	És akkor is, nincs a földrészt átszelő hálózat
You may strike an occasional driver	Ju mé sztrájk en akézsnl drájvr	Néha akadhat alkalmi vezetőre
Yes, but one is never safe then	Jesz, bat van iz never széf den	Igen, de so'sincs biztonságban
You aren't on the freight either	Ju árn't an di frét eider	A tehervonaton sem különben
I realise that, but "needs must"	Áj rielájz det, bat "nidsz maszt"	Belátom ezt, de "szükség törvényt bont"
It is very unpleasant to "jump" in miserable weather	It iz veri anpleznt tu dzsamp in mizeribl vedr	Nagyon kellemetlen "ugrani" pocsék időben

CSETE-PATÉ

IRTA: PÉCZELY JÓZSEF

Öreg Teknős Szilágyi András a tulipános láda tetején ül s elszánt, nagy erőlködésekkel az uj csizmákba igyekezik beleszuszakolni a lábait. Az ilyen munka, mint az tudnivaló, némi körültekintéssel jár, mivel az uj csizma rendszerint akaratosabb jószág, mint a régi. A talpnak nincs meg a rendes helye, a torka szük, tehát nem szottyan, hanem csak ugy rátánként csuszik. Egy nyommintás, egy toppintás ... Hiszen minden csizma uj volt valamikor, de nem olyan szük, mint Teknős Szilágyi Andrásé! "Hogy akkor pukkadt volna meg a mestere, amikor kiléniázta!" — szokta mondogatni az öreg. Most meg éppen, amikor amugyis erősen föl van paprikázva, ami nem csoda, mivelhogy nagy gyalázat érte a házatájékát. A lányát hazaverte az ura ...

Az asszonyok, már mint az öreg meg a fiatal, a banyakemence padkáján ülnek. Siránkoznak. Néha-néha egy-egy buslakodó szó is kiszalad a szájuk szélén.

— Istenöm ... Krisztusom!

Többet nem mondanak. De nem is tanácsos. Egy az, hogy ugyis hiába, mert az öreg már huzza fölfelé az ünneplőket s szavaiból, melyeket készülődés közben ki-kibök a bajusza alól, ki lehet venni a szándékát:

— Majd röndöt csinálok én! Nem üt mög többet! Az én jányomat? ... A gazembör!

A csizmák végtére is fölszuszakodtak. A gazda talpra áll. Kiegyenesedik. Egyet előre lép, egyet meg hátra. Megáll. Letékint a csizmákra és szempilláit összehuzva, a lábafejét próbálgatja mozgatni, hogy azt valami kivánatosabb helyzetbe hozza. Ne szoritaná olyan irgalmatlanul a fagyott bütyköt, melyet már reggel óta amugyis érez az esős idő irányában. Nincs a határban több olyan jó barométer! Hogy veszött volna mög az okkupáció kitalálója! Ott történt 79-ben, hogy egy éktelen hideg téli éjszaka megcsipte a bosnyák fagy ...

Az öreg megindul.

Rozál ijedve kapja el az anyja karját:

— Ne engeggye kend!

Az öregasszony megütődik:

— Ne engeggyem?

— Ne, ne ...!

S Rozál ugy rimánkodik, ugy eseng a két szemével, két összekulcsolt kezével, hogy az öregasszony bátorságot vesz:

— Hát mégis, no ...

— Mit no? — fordul vissza az ember.

— Ne báncsa kigyelmed ... — szipogja a Rozál.

Az öreg dühösen megrázza az öklét:

— De azt a ...

A többit már az ámbituson önti ki a belsejében fölgyülemlett söpredékből, de olyan formában, hogy attól a Sajó kutya szükölve óvakodik az odujába.

Rozál ijedezik. Mi lesz most? Mi? Mert való ugyan, hogy a Gabi megütötte. De miért? Ez az, hogy miért? Itthon azt mondotta, hogy semmiért. Ivott, mérges volt ... Pedig valójában ugy történt, hogy mikor a Gabi hazajött a dolgából, azzal fogadta:

— Öbliccse kend ki a fejőrocskát!

Gabi nem hallotta, vagy nem akarta hallani. Az ujabb dirigálásra meg azt mondta:

— Asszonydolga!

De azt is odavetette egy füst alatt, hogy a rocska minden rendes háznál tisztán szokott állni.

Erre a Rozál visszapattogott:

— Akinek nem tetszik, az mossa ki!

Erre a Gabi:

— Én vagyok az ur a háznál!

Amire Rozál a rocskát a földhöz vágta:

— Akkó hát fejjön kend!

No, ha a Gabi ezt lenyeli, hát akkor nem ember.

Nem nyelte le.

Igy történt. Igy. De ezt csak nem mondhatja el igy ... Most meg már késő. Elment. S ezóta már bizonyosan tülekedik is a Gabival ...

— Istenöm ... Istenöm!

Hirtelen kendőt kerit a nyakába s kiszalad a házból ...

•

Teknős Szilágyi András sietve halad végig a sikátoron. Utja ott vezet el a veje portája mellett. Nem baj. Vezethet. Ő ugyan nem lépi át többet a küszöbét!

Hopp! Mintha a Rozál hangja ...

Megtorpan. Betekint a kerítésen. De bár ne tekintett volna! Amit ott lát, az nem egy megcsufolt lány apjának való panoráma! A közös kutnál a Gabi gyerek egyezkedik a szomszéd menyecskével. Fogja a kezét, szorongatja ...

Hát itt van a kutya eltemetve. Az öreg megtántorodik:

— Gyalázatosak!

S sebesen megindul a faluházához. Ott egyenesen benyit a jegyzőhöz:

— A Rozál irányába gyüttem — lihegi.

A jegyző kiegyenesedik, föltaszitja homlokára az okuláréját s ugy kérdi:

— Micsoda, Rozál ...?

— Hát a jányom — ropogtatja a szót az öreg — akit az elmult hetekben bozzákötött a Busa Gabihó!

— No ...?

— Az az istennélkülvaló elverte a háztu!

A jegyző pillog s aztán azt mondja:

— Az hiba ...

— Hiba? ... — kapja el a szót az öreg. — Hiszen hacsak annyi volna!?

— Hát van több is?

— Van ám! Az a cudar, a két látó szömömmel láttam, most mög a szomszéd mönyecskével egyezködik!

A jegyző értetlenél néz szét a levegőben:

— Mit tehetek én ebbe ...?

— Mit ...? — ropogtatja a gazda a szót. — Hát elsőben is huzza ki a nevüket abbu a nagy könyvbül!

— Azt nem tehetem.

— Nem?

— Nem!

Az öregben egyre igényesebb tótágast áll az indulat s csak ugy csikorogja a fogai közül:

— De hajja-e ... ha összekötötte, hát ódozza is el üket aszondom!

— Az a törvény elé tartozik.

Az öreg előre veti az egyik csizmáját:

— Hászen nizze, én éppenséggel azér gyüttem ide!

— De a városi törvény elé ... A birósághoz!

András gazda rosszalólag rázogatta a fejét.

— Hát akkó ez elég röndetlen beosztás! Ugy köllene annak lönni, hogy ahun kötik, ott ógygyák!

— Itt nem lehet!

— Ha ilyen lyukas a törvény, hát akkó mögyök a városba!

S András gazda megindul olyan nagy igyekezettel, mintha a városig meg sem akarna állni. Azonban a levegőn mégis meggondolta magát s hazafelé fordult. Ha már ilyen kunkorgós az eset, azt tudtára kell adni az asszonynak is meg Rozálnak is.

Amint a veje háza mellett eltalpal, most meg jókedvü asszonyi vinnyogás üti meg a fülét.

— A szömérmetlenök!

Bepislant.

No, ha az előbb feldühödött a látottaktól, most meg egész a szive gyökeréig megrázódott. Még a lélekzete is elállt egy-két minutára. Hogyne? A pitarajtóba, az egész világ szemeláttára, ugyancsak ölelget ám az a zsivány egy karton rokolyát. Két erős karjával átfogja, szorongatja a bennevalót; az meg a jó érzéseket nemcsak mutatja, hanem mondja is:

— Gabi ... Gabikám!

Teknős Szilágyi Andrásnak fejébe szalad a vér s egy szempillantás alatt berugja az uccaajtót. Beroppan. Jobbkarját fölemeli ütésre.

— Te ... Te ... Ti ...!

De eláll a szava, mert Gabi karja alól kiválik a karton rokolya s egyenesen beleesik a nyakába:

— Édösapám!

Mintha csak a magas égbolt szakadt volna le a nyakába, ugy megroggyant az ina:

— Hát te ... te ...

— Visszagyüttem!

— Ide a Sodomába? Gomorába?

Rozál babrálgatva huzogatja a kötője szélét, miközben lassan kipetyegi:

— Ide ... Haza ... — Aztán sebesen hozzáteszi, mintegy maga-magát mentegetve: — A Gabi is hitt ...! Máá együtt is értem!

— Hát a verés?

Rozál behunyja az egyik szemét s egy kis röstelkedő tagadással felel:

— A nem haragbu volt ... Ugy-e Gabi?

Gabi bizonykodik:

— Nem! Éppenséggel nem! Az jobbadán csak szoktatásbul azirányban, hogy az emböri mivoltom egy cseppet kiértelmezzem!

Az öreg ember topog, forog. A nyakát nyujtogatja ... Hát ami azt illeti, helyenvaló ez a kibékülés. Helyén. Ezt má még a pap se kifogásolhatja. Nem. De hát az iménti panoráma? A Julis ...? Mi van a Julissal? Hát azt be tudják-e kötni?

— Jó, van, jó, — dörmög. — Én nem bánom ... De azt tudod-e Rozál, hogy mig te otthon voltál, azalatt a Gabi mögcsalt?

Rozálnak tágra nyilik a szeme. Hol az apjára néz, hol meg az emberére ...

Gabi tiltakozik:

— Nem igaz!

Az öreg megszegi a nyakát:

— Nem-e? Hiszen én magam voltam a látó-tanuja az előbb, hogy a Julissal itt egyezköttél a közös kutnál!

E pillanatban csak fölütődik ám a kut kámvája mellől a szomszéd menyecske fejkötője s átkelepel:

— Egyezköttünk az igaz! De mibe? Abba, hogy a Gabi mönynyön a Rozál után. Biztattam. Mög is igérte, hogy mögy. Látom, hogy mög is tötte. Okos embör. Bizony, ha kigyelmednek is volna egy csepp sütnivalója a süvege alatt, hát tovább állna, mer ilyenkó má nincs szükség se prókátorra, se tanura! Én is mögyök ...

S elszaladt.

Az öreg melléről nagy nehéz kő gördült le. Ha igy van, akkor nincs itt semmi hiba. Az egész egy kis csete-paté, afféle nyári zivatar, amelyik berzenkedik ugyan egy percet, de utána melegebben süt ki a nap ... Jóleső meleg érzés üli meg a lelkét. Szeretik ezek egymást. Szeretik. Hiszen csak rájok kell nézni ...

Mikor egész szinig megmártogatja lelkét az édesen bizsergető meleg érzésekbe, hát mégis no, hogy mondjon valamit a tekintély irányában, megfenyegeti őket:

— Hátha most elválasztattalak volna bennetöket ...?

A fiatalok ijedve néznek összve, mire az öreg még jobban megnyomkodja a szókat:

— Pedig csak egy szavamba került vóna!

Gabi jut előbb levegőhöz:

— De csak nem mondta ki kigyelmed?

Az öreg elfordul. Kettőt, hármat lép. Vár ... Hadd rémüldözzenek egy kicsit. Nem árt az! De meg rá is szolgáltak.

Mikor az uccaajtóhoz ér visszafordul:

— Most az eccő nem mondtam ki ... Nem! Pedig a nyelvem högyin volt. De szöröncsétökre lenyeltem ..Hanem annyit mondhatok — s megrázta az öklét, — többet föl ne birizgáljátok bennem a szörnyetegöt, mer Isten engöm, nem nyelöm le!

S azzal elfordulva kacsintott egyet ugy maga-magának, miközben az uccaajtót behuzva maga után, a kilincset a závárzatára csattantotta.